

Θ Ε Σ Σ Α Λ Ι Κ Η Π Ο Ι Η Σ Η

Μ Α Κ Ρ Υ Ν Ι Τ Σ Α

ΑΠΟΣΤΟΛΙΑΣ ΝΑΝΟΥ

“Όλα σέ σένα περηφάνεια είναι.
‘Ο βράχος σου,
πού σέ κρατάει στην άπλωσιά του
σάν κληματίδα
κι’ έσ’ ένα άφύσικο τσαμπι σταφύλι
μέ τις άσπρες ρώγες τών σπιτιών σου
νά αιώρουνται στό κενό.
Κι’ άλλοτε και ποιών άγριοπουλιών φωλιά
φαντάξεις

τό σούρουπο σάν σέ τυλίγει.
Μοναδική
γι’ αυτή σου την άποκοτιά,
βιγλάτορας στό Πήλιο και μπαλκόνι
χαίρεσαι.
Τί δέ χαίρεσαι!...
Μέρες λιόχαρες
και γαλανά ταξίδια
στά πλάτη τ’ ουρανού πού σέ τυλίγει.
Και σχεδιάζεις
μέ τα καράβια
πού στόν Παγασιτικό άρμενίζουν.

Στό φεγγαρόφωτο όνειρεύεσαι,
βακχεύεσαι μέ τό λιοπύρι
και κάθε νύχτα ξαγρυπνάζ
πάνω άπ’ τά ξεφαντώματα τής πόλης,
πού στά πόδια σου ξαπλώνει.
“Όλα σέ σένα περηφάνεια είναι.
Κι’ ή πεισματάρα γή σου
μέ τή λειψη χλωρίδα.
Οί γκρεμοί.
Τά καλντερίμια σου,
(πού φτερωτά μονάχα βήματα
ταιριάζουν νά τά περπατάνε),
τής προσπάθειας δρόμοι
πού άν επιμένεις στην κορφή σέ πάν.
Κι οί άνθρωποι σου
μέ δύναμη κι’ άποκοτιά
παιδιά τής φύσης σου.
Πότε μέ τ’ αλέτρι γεωργοί
και πότε κλέφτες μέ ντουφέκι,
άλύγιστοι στής φτώχειας τήν ανάγκη,
ποτέ δέν γονατίζουν.

“Όλα σέ σένα περηφάνεια.
Τό μαρτυρούν μιá ιστορία μακρυνή
κι’ οί άγώνες για τή λευτεριά σου.
‘Αδούλωτη,
μπαρουτοκαπισμένη,
και στό Τουρκο άφίλιωτη,
ήρωες έχει αναθρέψει.
Τή Μαργαρίτα,
τό Γατζόπουλο
και τό πρωτοπαλληκαρο Στέργιο Μπασδέκη.
Και τόσοι άλλους
πού πολέμησαν και πέσαν στό Σαρακινό,
βουνό τής Λευτεριάς
και τών ιδανικών μας.

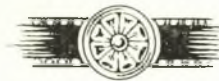
ΑΠΟΣΤΟΛΙΑ ΝΑΝΟΥ

‘Εγεννήθη εις Μακρυνίτσαν Βόλου, όπου και έξέμαθε τά πρώτα
γράμματα. Τάς γυμνασιακάς σπουδάς της έπεράτωσεν εις τό γυμνά-
σιον Βόλου. Ένωρίς ήσχολήθη μέ την λογοτεχνίαν, πρós την όποιαν
ή έμφυτη κλίσις της έδωσε σημεία αξιολόγου ποιητικού ταλέντου.
‘Εδημοσίευσεν τάς ποιητικάς συλλογάς: «Πηλιορείτικος αύλός» και
«Υμέναιος». Είναι δέ εκ τών άθρούβων πνευματικών ανθρώπων, πού
θεραπεύουν τάς Μούσας πρós ιδίαν ίκανοποίησιν και παραμυθίαν.
Καταγίνεται επίσης ίκανοποιητικώς και μέ την δημοσιογραφίαν.

*

‘Αρχοντοπολιτεία.
Πρώτη στό Πήλιο.
Μ’ εκκλησιές γεμάτες πλούτος.
Μέ μοναστήρια, άρχοντικά και μέ
νοικοκυραίους.

Και τώρα άκόμη,
μέσ’ τή φτώχεια και τό ξεπεσμό σου,
σημάδια φέρνεις άρχοντιάς.
‘Αδούλωτο πλανιέται πάντα
μέσ’ τις έρημες πλατείες
και τά καλντερίμια
τής άφθαρσίας σου τό πνεύμα
και τής λεβεντιάς.

F I N A L E

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΣΣΑΒΕΤΗ

Γιά λίγο κύτταξε τά νούφαρα
Και τις μανόλιες πού μεθύσανε τ’ άηδόνια
Γιά λίγο άκόμα κι’ ύστερα θά φύγωμε
και ξένους θά μάς βρούν τάλλα πού θάρθουν χρόνια.
Και θάσαι ελεύτερη χωρίς τά λόγια μου
Κι’ ούτε από καλωσύνη θάρχεσαι κοντά μου
Τό άργό μου βήμα πειά από σένα άνάκουστο
Σέ μένα θά μιλή για τή νεκρή χαρά μου.
Γιά λίγο άκόμα κύτταξε θά φύγωμε
Κι’ όπως τις άλλες μέρες θά σου πώ τό άντίο
Νά μοιάζη τάχα πώς θά ξανασιμίζουμε
Σάν νά μήν εκλείσει για πάντα τό βιβλίο.
Γιά λίγο άκόμα και στό παραθύρι μας
θά γράψωμε και τή στερνή πικρή σελίδα
Και θά μιλή πώς κάποτε μιάν άνοιξη
Στό δρόμο τής χαράς ξεσπασε ή καταγίδα.